

forslag eller, som jeg kunde ønske, til at lave et helt nyt Lovforslag paa det Omraade, vi saa kunne gaa til at tillade en hvilken som helst Vægt paa Automobiler. Jeg tror, at til den Tid vil der ikke være noget væsentligt i Vejen derfor, og det vil være et stort Gode for Landbruget, hvis vi kunne naa dertil, at Automobilerne kunne føre en hvilken som helst Last, det skulde være.

Carl Hansen: Medens Lovforslagets 3 første Afdelinger nærmest tage Sigte paa at samle de Bestemmelser i de forskellige Amters Politivedtægter, der angaa almindelig Forsigtighed ved Motorkørsel, i en Lov, der skulde gælde for hele Landet, er det Lovforslagets § 28, der indeholder Erstatningsbestemmelserne, der efter min Opfattelse giver Forslaget sin Karakter af Lov. Det var om Bestemmelserne i denne Paragraf, at den højtærede Justitsminister ved Forslagets første Behandling udtalte, at der er sket den Forandring, at Bevisbyrden er lagt paa Automobilføreren, Bevisbyrden for, at Skaden, der muligvis er afstedkommet ved et Uheld, et Sammenstød, ikke skyldes Mangel paa den Agtpaaagivenhed og Omhu, der maa fordras fra Automobilføreren Side. Det er det, der efter min Opfattelse er den vigtigste Bestemmelse i Lovforslaget.

Jeg vil gerne gøre den almindelige Bemærkning om Bestemmelserne i de tre første Afdelinger, at dersom det virkelig skal udvikle sig saaledes, at Automobilkørsel bliver en Nyttækørsel, en Kørsel, der skal være til Nytte og Fordel for de brede Lag i Befolkningen, saa vil det være umuligt, i alt Fald i Længden, at opretholde Bestemmelser, der forbyde Natkørsel, og ligesaa Bestemmelser, der forbyde at køre paa Biveje. Det vil jo være indlysende, at dersom de brede Lag i Befolkningen skulde have virkelig Nytte deraf, og den Nytte, der kan opnaas ved Automobilkørsel, skal naa ud til de mange Hjem, maa der gives nogenlunde fri Bestemmelser angaaende disse Ting. Jeg vil blot nævne en saadan Ting, som jo kunde tænkes praktiseret paa mange Steder, nemlig en Forbindelse mellem to Punkter ved Automobilvogn, en Dagvognskørsel pr. Automobil. Hvor der er Tale om Vejlængder af 3—4—5 Mil, vilde det være absolut ugørligt at tilendebringe Kørselen inden den korte Tid, hvor Solen er paa Himlen i Vinterens Løb.

Medens jeg derfor med Hensyn til de

almindelige Bestemmelser gerne vil være med til at gøre dem saa moderate, som det overhovedet lader sig gøre over for Befolkningen, saa vil jeg paa den anden Side gerne have Bestemmelserne i § 28 angaaende Erstatningen saa radikale som muligt. Det Forslag, som den højtærede Justitsminister har stillet, gaar jo ud paa, at eventuel Skade skal erstattes, naar Skaden ikke er afstedkommet ved forsætlig eller grov Uagtsomhed fra den skadelidendes Side, eller naar Automobilføreren godtgør, at Skaden ikke kunde afværges ved den Agtpaaagivenhed og Omhu, der udkræves fra hans Side. Udvalget er imidlertid gaaet bort fra denne Bestemmelse og er gaaet til det nugældende, hvor Bevisbyrden ligger hos den tilskadedekomne. Det nytter kun lidet, at der i Udvalgets Ændringsforslag er foreslaaet, at der kan tilkomme den skadelidende Erstatning for vedvarende Foringelse af Erhvervsevnen, eller at der, hvis Død bliver Følgen af Ulykken, kan tilkomme dem, som den forulykkede bevislig har forsøret, Erstatning. Den højtærede Minister udtalte ved Forslagets Iste Behandling — det findes i Tidenden Sp. 1660 — at hvis man bliver ved de nugældende almindelige Bestemmelser paa dette Omraade, vilde det i Virkeligheden føre til, at vedkommende ingen Erstatning fik, og det tror jeg ogsaa vilde blive Resultatet, hvis Paragraffen vedtages med den Ændring, som er foreslaaet af Udvalget, at den tilskadedekomne aldrig eller kun i meget faa Tilfælde vilde kunne opnaa Erstatning. Det vilde i de allerfleste Tilfælde være umuligt og i alle Tilfælde meget vanskeligt for den tilskadedekomne at bevise, at Ulykken var sket ved Automobilføreren Skyld, og at den, der benyttede Automobil, havde tilsidesat almindelig Forsigtighed. Man kan jo ikke paaregne, at der er Vidner til Stede ved ethvert Sammenstød, og saa vidt jeg kan forstaa, vil det da i Praksis komme til at gaa saaledes efter en Ulykke, hvor den tilskadedekomne vil gøre Krav paa Erstatning, at det vil blive Genstand for Proces, og hvor langt kommer man der, naar der ikke kan føres Vidner; ikke kan føres Bevis? Derfor beklager jeg, at man i Udvalget er gaaet tilbage til det, som egentlig nu er gældende med Hensyn til Ulykker, der passere ved saadanne Lejligheder. Jeg foretrækker at gaa til den modsatte Side, saaledes at der skulde ydes Erstatning i alle de Tilfælde, hvor det ikke er den tilskadedekomnes egen Skyld, at Ulykken er